

ANGELČEK

Št. 3.-4.

V Ljubljani, 1. marca 1922.

XXX. tečaj

Godinov:

Vijolica.

V zelenem gaju, v rožnem vrtu,
premnoga tam dehtí cvetlica.
V veselem krogu družic svojih
vijolica za riva lica.

Naj druge cvetke se blestijo
v svetlobe solnčnem siju žarnem,
vijolica jih ne zavida,
pod grmom v kolu cvēte varnem.

Vrtnar za šopek cvetk nabira,
cvetlice vidi raznotere,
a končno izmed vseh najrajši
si le vijolico izbere.

† Papež Benedikt XV.

Ni še tako dolgo, ko je naša mlada Jugoslavija izgubila prvega očeta združene države SHS, kralja Petra. Dne 22. jan. t. l. so pa zvonovi vsega katoliškega sveta naznanjali, da je vsemodri Bog poklical k sebi najvišjega poglavarja Kristusovega kraljestva na zemlji: papeža Benedikta XV.

Pokojni sv. oče je zasedel prestol svetega Petra ter obenem dosegel prvo čast in dostojanstvo na zemlji uprav v usodnih dneh, ko se je razpalil ogenj svetovne vojne. Žalostni, obupni in pretresljivi so bili tisti časi; od jeseni l. 1914. naprej. Kdo je bolj želel in kdo si je bolj prizadeval, da bi se čimprej polegel svetovni vihar morilne vojne kot uprav sveti oče Benedikt XV., namestnik božjega Kneza miru! Četudi je imel kot vladar svete Cerkve polno dela in težkih bremen, je bila vendarle prva njegova skrb, da je poslal toplo pisano okrožnico poglavarjem vseh v vojni zapletenih držav ter jih je rotil, naj skoraj sklenejo mir in prenehajo s prelivanjem krvi. Koliko gorjâ bi bilo prihranjenega svetu, zlasti pa nesrečni Evropi, če bi bili odgovorni voditelji poslušali proseči glas cerkvenega poglavarja!

Skoraj zaman so bili vsi ponovni opomini in dobropremišljeni nasveti. Ker to prizadevanje ni veliko izdalo, je lajšal sveti oče bedo vojnim ujetnikom ter jih podpiral z obleko in darovi; poleg tega je pa — rekel bi — vse žrtvoval za vojne sirote. Potrkaval je zanje na dobra srca vsega katoliškega sveta in spravil skupaj do 14 milijonov lir. Od te vsote je došlo pol milijona lir tudi sirotam v Jugoslaviji.

Kot zvesti in vdani otroci svete katoliške Cerkve smo spoštovali in ljubili v pokojnem papežu tudi mi ne le svojega vrhovnega duhovnega očeta in namestnika Kristusovega, marveč tudi izredno modrega in preudarnegega najvišjega cerkvenega kneza, ki je imel gorško srce za vse, zlasti za trpeče, betež-

nike, siromake, vojne ujetnike in sirote. Z iskrenim sočutjem se je spomnil celo gladujočih otrok v Rusiji, četudi so povečini pravoslavne vere; poskrbel je, da so prejeli nedavno 50 vagonov riža.

Ni čuda, če so † papeža Benedikta XV. čislali radi te vseobsežne očetovske ljubezni in dobrotornosti tudi drugoverci in celo mohamedanci. Tako so n. pr. prebivalci Carigrada postavili Benediktu krasen spomenik, ki je bil odkrit dne 11. decembra min. leta.

Nam otrokom katoliške Cerkve je nen poglavar v prvi vrsti vidni namestnik Kristusov in zastopnik božje postave; nam je papež najvišji duhovnik, ki mu je izročena skrb za naše duše in ki s škofi in mašniki nadaljuje delo odrešenja Kristusovega. V papežu, pa tudi v vsakem duhovniku vidimo Kristusovega namestnika, zato pravi sv. Janez Krizostom: »Kdor časti mašnika, časti Kristusa.« — Ljubezen in vdanost do svete Cerkve, pa hvaležnost za dar prave vere terja od nas, da se v molitvah združujemo za večni mir in pokoj papeža, in da hkrati priporočamo dobremu Bogu lado svetega Petra, to je sveto Cerkev, da bo lažje zmagovala številne viharje.

Pokojni sveti oče je gotovo že prejel plačilo pri Bogu za svoje neutrudno delo in za svojo obsežno dobrodelnost, saj je božji Učenik sam zaklical: »Blagor usmiljenim, ker bodo usmiljenje dosegli.«; toda molitev mladih src za papeža in za sveto katoliško Cerkev je Bogu posebno draga in dopadljiva.

Ob nagli smrti papeža Benedikta pa si pokličimo tudi v spomin ono svarilo: »Smrt pobira, ne izbira.«. Naj doseže kdo tudi najvišjo slavo, ki je možna na zemlji, smrt mu ne prizanese. Ob kronanju papeževem zažgo tri kosmiče prediva, zraven pa zakličejo: »Sveti oče, tako mine svetna slava!« Ta obred je pomenljiv za papeža, opozarja pa tudi nas, da na zemlji ne najdemo stalne sreče. »Nimamo tu stalnega mesta, temveč iščemo prihodnjega«, kjer se bo vera spremenila v blaženo gledanje.

A. Čadež.

P. Krizostom:

Velikemu prijatelju otrók.

† sv. Očetu Benediktu XV.

Mirte smo spletli
mi mai
in zajokali
nad tvojo gomilo...

Mirte smo spletli —
bele solze.
Ž njimi ti venčano
zlato srce.

Kako si nas ljubil!

Bedne — izgnane
žel no si iskal.
Lačnim — sirotam
si kruha dajal.

Kako si nas ljubil!

V nemiru velikem smo mrli —
tolažbo delile so tvoje roke.
Trpeči smo v Rim se ozrli —
molilo je tvoje srce.

Kako si nas ljubil!

Sveti Oče tudi zdaj,
ko k sebi vzel te je Bog,
ne zabi svojih otrok!

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

9. Sladkosnedenost.

Ali veste, kak priimek ima? To je mati zapravljivosti. Ne verjamete? Pa je še več ko to. Saj že poznate Sladkánovega Tineta? Vsak dan — naj bodo še tako dragi! — liže bonbone. — Kje jih neki dobi? — Kupi si jih. — Kje pa denar dobi? — Sam ga ima. Zajce je prodal. Samo to je čudno, da mu tisti denar že davno ni pošel. — No, pred par dnevi so ga pa dobili. Tineta in denar. In kje? Dobili so ga, ko je Tine denar kradel. Kar zmanjkovalo je denarja ko snega o sv. Juriju: danes Franci, včeraj Petru, predvčerašnjim pa mami in tako naprej — ne, nazaj. Kradel je pa Tine in kar je pokradel, vse je zapravil, vse je dal za tiste bonbone.

Kam drži taka pot? V ječo nad ričet. Gotovo pa v zapravljivost in v pijančevanje. Zdaj so na vrsti bonboni; ko bo pa dal šoli in otroškim letom slovo, ga bo pa sladkarij sram. Ljubil bo pa kozarec in še bolj tisto, kar bo v njem.

Zakladnikov Francelj pa misli, da si lahko vse kupi, kar mu poželi srce. — »Saj imajo ata dosti denarjev.« — Dosti? Gorje atu in tebi, Francelj, če ga imajo res kar dosti in preveč! Mislimo, če ga imajo dovolj za zapravljanje, za sladkarije, za igrače in za drugo nepotrebno navlako? Morebiti bomo brali čez par let v kakšnem časopisu tole novico: Dolgov, ki jih nareja moj sin France na moje ime, ne bom plačal. Dela jih brez moje vednosti. Janez Zakladnik. —

Očeta bo sram, mati bodo jokali, domačim bo hudo, ljudje bodo pa govorili: »Zakladnik je svojega sina preklical.«

Ivanko Zmuznè so pa oni dan zatožili, da je piškote kradla. Ali res? Seveda, denarja ni imela, zato je pa stala tam ob šotoru pri tisti ženi, in kadar je imela žena kaj opravka, je pa Ivanka hitro potaknila slaščico pod predpasnik. Hudobni jeziki pa govoré, da tudi doma rada brska po tisti posodi, ki so sladkosti v nji. Tudi pisker za med ni baže varen pred njo. V šoli je bila že tudi kaznovana radi tatvine. Kaj mislite, kaj bo čez dvajset, trideset let ali še prej? Gori v Begunjah na Gorenjskem v tisti veliki hiši vprašajte.

Kobaležev Miha pa berači po hišah. Star je že. Ljudje mu dajejo; ko pa odide, pa pravijo: »Ali je imel ta človek včasih denarja! Kakor pečká! V Ljubljano se je vozil, popival, igral, delal pa nič. In z njim vred je vsè pri hiši lenarilo: postopalo, popevalo, veseljačilo. Zabredel je Kobalež v dolgove, nazadnje so mu prodali hišo, in danes je prosjak.« Žalostna zgodba, kaj? Pa vendar ne tako redka kakor žalostna.

Poglejte pa Janeza Dobrina! Ima nekaj denarja. Mesar mu je nekaj stisnil, da ni preveč rjul za teličkom, teta mu je pa tudi nekaj dala za novo leto; tako zdaj nekaj ima. Pa ima pri mami. Ko mu bo treba novega klobuka, bo pa še svoj denar priložil. Tako bo klobuk kupljen tudi z njegovim denarjem. In zato trikrat več vreden, kakor če bi dali samo mama denar zanj.

Zdaj pa še tista Minka Veselinova! To jo je imelo tamle pred božičem! Že je premišljevala, kako bi na lažje zapravila tistih 100 kron, ki jih je dobila za gobe. Vsaj petino vsega denarja, je mislila, da sme

zapraviti za sladkarije. Po šoli jih je mislila pa kupiti. Pa so gospod katehet ravno tisti dan razkladali, kakšni reveži so paganski otroci. In glejte — takoj po šoli je stopila Minka za gospodom in dala 20 kron za tiste reveže. Izvrstno se je premagala. In kako je bila potem vesela tisti dan in še dolgo časa po tistem dnevu! Notranje veselje je bilo to in zadovoljnost, če človek preмага samega sebe. Če ne verjame, pa poizkusite!

Ali za v misijonske namene ali za dobre knjige ali za »Vrtec« ali za »Angelček« ali za »Orlič«? Za vse bi bilo dosti denarja in med vami obilo več veselja, ko bi bilo med vami več varčnosti.

(Nadaljevanje.)

J. E. Bogomil:

Nova pomlad.

Stari Romanov gospod — upokojeni uradnik — se je stisnil h gorki peči. Na mehkem, usnjatem stolu je želel malo odpočiti. Ni bil sicer truden, pa vendar... Starost je slabost.

Ali komaj se je naslonil na svoj priljubljeni naslonjač, že sta ga ugledala Zorko in Dorček.

»E, dajta vendar mir papanu! Otroka sitna, kot brenclja neugnana!« se je zahudovala njiju mama.

A stari gospod se je brž potegnil za svoja ljubljenca, in mama se je rada podala: »Če je vam všeč, kdo bi jima branil!« In na tihem je dejala: »Zima in pomlad!«

Pričela sta danes Zorko in Dorče posebne vrste delo. Dorče je vzel krtačo in je brisal prah z gospo-

dove glave, Zorko je pa z glavnikom popravljaj tistih pet las, kar so jih stara leta še pustila na gospodovi glavi.

»Da bo naš stari papaček bolj lep!« sta hitela hvaliti otroka svoje delo.

»Najlepši bo v vsi naši hiši, Ali pa v vsi Loki,« je dostavil Zorko.

»To vas bodo ljudje gledali, papaček!« je menil spet uni.

»A gledali pa, gledali!« se je nasmehnil gospod.

»Pa morate povedati, da sva vas midva tako počesala,« je opominjal Zorko.

»Kdor me bo vprašal, mu bom povedal,« je ponavljal gospod.

In otroka sta ga gladila in likala, da se mu je svetila glava. Pa še ni bilo narejeno dosti lepo in natančno. Pa še na uno stran in še na to, pa gor in dol...

Gospodu je dobro dela otroška postrežljivost. Včasih mu je še glava malo omahnila, in oči so mu padle skup. Pa le za hip, in spet se je predramil. Premišljal je vmes, da je le srečen, ker ima na starost poleg sebe gorko peč in takó gorka srca. Česa star človek bolj potrebuje ko tega? Njegova hči, mati otročičkov, mu želje bere v očeh. In njegov zet — za njim tudi uradnik pri pošti — mu streže ko svojemu očetu. To ni zima v njegovem življenju, to je nova pomlad. Čast Bogu in dobrim dušam — nova pomlad!

Zima in
pomlad.

Dale Drvin:

Marjetica.

O ti cvetka ljuba! Ali se še spominjaš, kaj šmo vse poizkušali s tvojim nežnobelim cvetjem? Vzeli smo v roke tvoj cvet, trgali smo list za listom in pre-rokovali sami sebi svojo prihodnost.

Kaj bomo? — „Berač, kmet, gospod — berač, kmet, gospod,“ smo ugibali. Kako smo bili veseli, če nam je oznanil tvoj zadnji listič veselo novico: „Gospod!“ A nekamo pooblačil se je nam obraz, če si nam oznanila, da bo treba prijeti za beraško palico.

In spet smo trgali tvoje bele liste in jih spravljali v levico. Ugibali smo, kaka nam bo prihodnost onstran groba.

„Pekel, vice, nebesa — pekел, vice, nebesa,“ je govoril jezik, a srce nam je resnobno trepetalo pred peklom in odkritosrčno hrepenelo po nebesih. Vedeli smo, da je to le prorokovanje, pa smo vseeno trepetali in hrepeneli, bali se in se veselili.

„Pekel!“

Počasi smo izgovarjali to usodno besedo: „Pe-kel!“, Torej v pekел! Pobrالی smo iz tvoje ljubke kronice tisto rumeno cvetišče in vrgli ves drobiž kvišku, pa smo se vprašali: „Koliko hudobcev hi prišlo pome?“ In neskončno smo bili veseli, če ni padal noben cvetek nazaj na nas.

„Nobeden!“

Torej vendar še nisem tak porednež — si je natihem mislil ta in oni — da bi že zdaj hudobec mislil name. Ni bil pa tako vesel, če je padlo nanj deset, dvanajst rumenih cvetov — znamenje, da ga bo prišlo enkrat iskat deset, dvanajst peklenskih rogačev.

„Vice!“

„Nebesa!“

Vse bolj veselo je bilo čuti ta dva klica. Torej vendar: vsaj pogubijen ne bom! Hitro vrzimo kvišku še te lističe, ki smo jih potrgali od cvetke.

„Koliko angelcev bo prišlo pome?“

V roke pade en sam bel list, vsi drugi pa na tla. Torej en sam! Komaj, komaj bo šlo! A če jih je padlo na roko pet, šest, osem? Od samega veselja nismo vedeli, kaj bi počeli. Srečna mladost!

Preizkušali smo pa tudi svojo in svojih tovarišev poštenost.

„Kupil, našel, ukradeš — kupil, našel, ukradel.“

Jej, kako je bil hud Krukarjev Janez, ko smo mu z marjetico v roki dokazali, da je ukradel pri peku koš kruha. Vse bi bil obunkal, ko bi nas ne bilo preveč; vse bi bil zatožil, če bi se ne bil bal, da bomo potem vsi njegovi protivniki — vsaj za štiriindvajset ur — dalje namreč po navadi ni seglo naše „sovraštvo“.

Zato pa nas ni zatožil. In prav je imel.

Ali ti, marjetica, detece pomladno, kaj veš o vsem tem? Oj, ko bi ti malo slutila, koliko radosti, skrbi in trenutne vzkipelosti vzbujáš v mladih srcih, morda bi tvoji lističi še bolj zardeli od tihe sramežljivosti!

Milan Tomšič:

Dve Veliki nóči.

I.

Mehki solnčni žarki prvih pomladanskih dni seva'jo skozi srednje velika okna domače hiše v prazno sobico poko'ne babice. Svetle štirioglate lise na steni, predeljene s senco okvirjev šip, kažejo zateglo obliko okna, skozi katero je babica gledala toliko let cvetočo lipo pred hišo, zelene travnike, rodovitna polja, široko belo cesto in železniško progo, po kateri se je vedno pripeljal njen ljubljenec, njen vnuk. Kako je štela dneve in ure do njegovega prihoda! Kako je takrat urejevala stole okrog mize, brisala prah po mali sobici in snažila šipe v oknih! Že teden prej je pripravljala posteljo, kjer bo on spal. Nakupila je najboljših jabolk in debelih pomaranč, da bo imel kaj priboljška, ko pride iz mesta domov. Kako svečano se je zdelo babici vsekdar to snidenje! Kako kratki so ji bili tudi dnevi, ko je sedel njej nasproti mladeniški vnuk, ji pripovedoval, kako je v šoli, v mestu in na stanovanju. Vse je hotela babica vedeti, vse jo je zanimalo, in srečna je bila, ko je premišljala, da je čakala leto, ko bo Milan dokončal svoje študije in bo nastopil službo.

»Nisem mislila,« je rekla, ko sta sedela z Milanom pri mizi na veliko soboto, »da bom čakala še to pomlad. Skora) celo zimo sem bolehala in ležala v postelji. Pa Marija z Zaplaza, ki sem se ji zaobljubila, da jo obiščeva v velikih počitnicah, me je uslišala.«

Solza veselja in ginjenosti je kanila babici z oči na njeno temno krilo. . . .

»Poglejte babica, kako lepo raste vrtnica v lončku na oknu, ki sem jo lani vsadil! Gotovo se razcvete, še preden bodo velike počitnice,« prekine Milan otožne misli starkine. Tesno je postajalo namreč tudi njemu pri srcu, in globok vzdih se mu je izvil iz mladih prsi, ker je slutil, da se bo moral mogoče kmalu ločiti od ljubljene babice.

»Dovolite, babica, da obiščem sosedovega Janeza, sicer mi zameri, ako se še danes ne oglasim pri njem. Vrnem se kmalu in še pred mrakom bom zopet pri vas.«

»Le pojdi Milan, saj razvedrila je treba tudi tebi, in pri mladih ljudeh ga najdeš lažje ko pri meni, ki stojim že z eno nogo v grobu.«

Milan vzame klobuk pa odhiti skozi vrata na poljsko pot, ki je peljala med domačimi in sosedovimi njivami. Gredé je premišljal otožno prihodnost, ki se ji skoraj ne more izogniti.

»Rajši umrjem sam!« si dé in sebi v tolažbo pristavi: »Morda pa vendar še ne bo tako kmalu —? Prestala je hudo zimo in sedaj, ko se vrača poletje v deželo, okreva do dobra!« Premišlja vse načine, samo da odžene od sebe spomin na babičino smrt.

Fa kaj bo potem on? Brez drage mu babice! Bila mu je druga mati. Še preden se je zavedel, ga je vzela k sebi, skrbela zanj, ga ljubila in učila, da ni prav nič pogrešal prave matere, ki mu jo je Bog vzel tako zgodaj. Zdelo se mu je, da bi ne bilo mogoče, preboleti te izgube.

Svečano velikonočno potrkavanje domačih zvočkov, ki so zvonili ob poti, ter jih nese babici, ki ga je hitro krene proti domu, natrga v naglici nekaj zvončkov, ki so zvonili ob poti, ter jih nese babici, ki ga je že komaj čakala. Čuti, da mu je pri nji še najboljše.

II.

Posijala je potem že šesta Velika noč k babici v sobico, odkar je nastopil Milan službo v trgu. Beli liličnjaki so jedva razvili svoje belobaržunaste cvetove, ki so zvedavo gledali skozi okno v mladi svet. Male rožnatordeče vrtnice v zelenih lončkih, Milanove ljubljenske, so na vseh poganjkih razprle nežna krilca, se dotikale druga druge z glavicami, kot bi si šepetale nekaj na uho. Še róženka v svetlozeleni obleki, na nasprotnem oknu, je vonjala tako prijetno po sobici, ko da pričakuje visokega gosta.

Gojiteljica teh cvetic, onemogla babica, pa je ležala na bolniški postelji. Mirno je gledala z motnimi očmi proti oknu. Njene suhe, vele roke so se večkrat dvignile in polagoma zopet zdrknile na odejo. Videti je bilo, ko da želi še pobožati njega, ki ga je pestovala, prekriževala mu gladko čelo, česala mu goste svetle lase, ga objemala in skrbela zanj, dokler ji niso pošle zadnje moči. Smehljaj okrog njenih udrtih ust je bil odsev njene plemenite duše, in sivi lasje, pritisnjeni ob zgubančeno čelo in ob sencih, so ji bili kot srebrn nakit. Vdano in zadovoljno je starica čakala trenutka, ko jo pokliče večni Gospod k sebi. Vzdihovala in tožila ni nič, saj ji je lajšala vso bol zavest, da je Milan preskrbljen in da bo lahko živel brez nje.

Skoraj se je že nagnilo zlato velikonočno solnce proti zatonu, le rdeč oblaček ga je še držal nad vijoličastim gričevjem, ko je lahko pridrčal vlak po dolenjski progi v tiho vas, kjer je bivala babica. Malo potnikov je izstopilo na postaji, saj veliki teden se vaščani ne vozijo radi naokoli — doma je namreč dosti opravila za praznike.

Hitrih korakov stopa od kolodvora po cesti proti vasi mladenič, oblečen v dolgo črno suktnjo ia s go-

spokim klobukom na glavi. Ozira se nič naokoli, niti se ne razgovarja, le tu in tam se odkrije komu, ki ga pozdravi. Pred zadnjo hišo v vasi se ustavi. V veži pa ga pozdravi prijatelj, sosedov Janez, z gorkim sočutjem. Pové mu z drhtečim glasom žalostno novico, da je dopoldan umrla draga, ljubljena babica.

Ali bi šli radi na izlet?

Radi! — Pa kam? — In kako? — V Ljubljano, na Bled in še kam drugam? Ali peš ali z vozom po cesti ali celó z železnico?

In čemu? Izlet ne sme biti samó postopanje. Tudi ne samó posedanje po gostilnah. Na izlet gremo, da spoznamo svojo domovino in njeno lepoto. Nikakor ne zadostuje, če poznamo samo planke na domačem vrtu, ali da vemo samo za tiste kraje, ki so pol ure daleč od nas. Pesem pravi:

Ta ni možak, ta ni za rabo,
kdor tujih videl ni ljudi.

Pri železnici pa vedó, da taki potniki, kakor ste vi, niso preveč petični. Zato so pa tako dobri, da radi znižajo učencem vožnjo za 75 odstotkov vselej, kadar napravijo šolarji pod vodstvom svojih učiteljev poučne izlete ali potujejo v skupinah najmanj po 10 oseb vzajemno spoznavat in proučevat državo. Za 75 odstotkov: ali veste, koliko je to? To se pravi: kjer bi drugi plačali 20 Din, plačajo učenci samo pet Din, mesto 10 Din samo 2 Din 50 p — torej samo eno četrtno tega, kar plačajo drugi.

Ali se kaj vidi na izletih? Če greste — na primer — v Ljubljano, en dan še vsega pregledati ne morete, toliko se vidi. Kar naštejmo poglobitnejše zanimivosti: muzej (zlasti za učence s kmetov), pogled v Marijanišče in njega gospodarske prostore — pa imate dovolj za eno dopoldne. Razgled raz grad in pogled v tivolski park — pa je dan v kraju! Mimgrede seveda pogledate še druga važna poslopja: cerkve in palače. Vredno je iti tudi k Sv. Krištofu na pokopališče. Ne ravno radi spomenikov, ampak zato, ker je tam pokopanih mnogo tistih mož, katerih imena berete po svojih berilih in čitankah. Ali če bi šli pogledat kako večje tovarniško podjetje? Ali razstavo raznih kmetijskih strojev, ki jih prodajajo v Ljubljani? Ali pa Bled in njegovo jezero?

Pa kaj naj vam naštevam! Vsak kraj ima nekaj takega, česar doma ne vidite. Najlepši pa je spomin na take izlete. Ta živi še leta in leta . . .

Dale Druin:

Regrat.

Pozdravljen, stari znanec iz mladostnih dni!

Nič zato, če so te v neki šolski knjigi zatožili, da si nadležen plevel! Meni pa nisi bil nikdar nadležen. To moram tebi v čast povedati pred vsem svetom.

Prvič sem te srečal v skledi. Bil si ondaj še mlad in tvoji listi so bili še mehki. Sestra te je nabrala, in doma so te lepo oprali in ocedili pa so te prinesli kot salato na mizo. Precej grenak si bil ondaj res, in tisti

tvoj napolbrat, ki ima višnjeve cvete, je bolj okusen; pa to nič ne dé: človek se mora zgodaj privaditi grenkostim.

Silno vesel sem bil tvojega pomladnega cvetja. Nabiral sem te po travnikih, potrgal ti rožnate glavice, iz tvojih votlih stebel pa naredil, sebi za igračo, dolgo dolgo verigo. Noben gospodar ne premore tako dolge verige, kakor je bila moja iz regrata. Po praznih svislih sem jo napeljal iz kota, ob steni in še počez. Seveda, trpežna ta veriga ravno ni bila, v par dneh je zvenela, pa sem jo dal kravi, potem pa spet regrat nabirat za novo verigo!

Ko si izgubil ti, regrat, kar ti je še ostalo, svojega cvetja rumeno lepoto in si pokazal svetu svojo kosmato semensko glavico, si mi bil pa spet ljub prijatelj. »Lučke« smo imenovali tvojo glavice, trgali jih in upihavali. To je bilo veselja, vpitja in kričanja, ko so tiste mucike frčale po zraku, kakor da k nam prihajajo in spet od nas odhajajo nebeški krilatci.

Vzel sem včasih v roke tvoje stebelce in ga narahlo preklal. Vtaknil sem preklani konec v usta. Malo je zagrenélo po jeziku — pa samo malo in samo v začetku — potem sem pa popihal skozi cev, in oglasila se je godba — ne rečem: ravno najlepša in za razvajeno mestno gospodo — ampak vendar godba je bila. In pihal sem in pihal, da sem bil ves rdeč, pa godel, dokler moja premočna sapa ni raztrgala tistega rahlega stebelca.

In še te nisem čisto zavrgel. S prstom sem pritisnil na razklano mesto, in stebelce se je pričelo sukati in zvižati na obe strani. In spet sem imel v rokah novo orodje: ključek! S tem ključkom sicer nisem mogel ne odpreti ne zapreti nobenih vrat, a ko sem položil ta ključek iz rok in ga oddal drugim,

mlajšim bratcem in sestricam, tedaj so se pa res jela zapirati za mano vrata solnčne mladosti.

Mladosti več ni, a spomin nanjo v meni še živi. In ti, zaničevani regrat, mi ga živo vzbujáš vsako leto, kjerkoli in kolikorkrat te zagledam. Ne, meni nisi plevel, ampak ljuba rožica iz vrta mladosti, vedno mlad, vedno lep, vedno moj!

J. E. Bogomil:

Vse čaka.

Noč je bila dolga. In ponoči ne dobi nobeden nič jesti. Zutraaj bi bil pa vsak rad prvi. Morda tisti še najrajši, ki vstane najzadnji?

Joj, kakó pritiska Marica! Seveda: kmalu bo ura sedem, polosmih, pa bo treba v šolo. Ali naj gre lačna v šolo? — Kakó? — Ali naj pa šolo zamudi? — Oho! Marica že ve, kaj se pravi, šolo zamuditi. Toliko je že pogledala v skrivnosti prvega razreda in izkusila ta svet.

Oh, pa tisti piščanec! Lani ga je koklja od nekod privlekla, in najmlajši je, pa misli, da mora povsod biti prvi. Počakaš!

Turinčku tudi ni všeč, ker nič ne dobi. Cvili, z repom mahljá, preklada se semintja, na vsak način bi pa mladi materi rad dopovedal, da je tudi tukaj in pa, da je tudi lačen. Takóle kakšna žlica lepo zabeljenih žgancev — oh, ni da bi mislil na to in táko!

Rjavka pa išče po tleh drobtinic, in Graha ji pomaga. Čopka je pa preošabna, da bi stikala za

»Mama, meni najprej!«

drobtinicami. Če bi cel kos znabiti padel na tla, potem bi že morda pogledala, kam je odletel.

Petelin pa nekaj premišljuje in gode ob strani: »Kokokokoooookokokoko!« Ali se krega na vsilivega piščanca ali zabavlja, ker premalo pade na tla? Ali pa dopoveduje, da je on prvi?

»Mama, meni naprej!« zastoče Marica.

Mama pa imajo za vse skrbno oko, za vse odprto roko...

Marica pa kajpak ne bo zadnja.

J. E. Bogomil:

Prijetna zabava.

5. Kako narediš pokrivalo?

Ali znate tisto pesem:

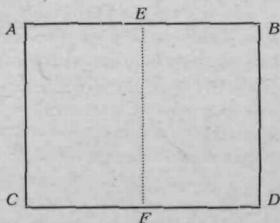
Papirnate so naše čake,
in puške naše iz lesa.

Mogoče ste že tudi take čake kupovali? V prejšnjih letih seveda; danes so pa bržčas že tudi predrage. Zato jih pa doma kar sami naredite!

Vzemi kos papirja. Seveda mora biti četverkotnik. Koti si morajo biti enaki; dve vzporedni stranici pa morata biti daljši kot drugi dve. Tak četverkotnik imenujemo pravokotnik.

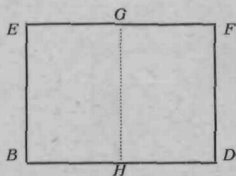
Pomni pa: Ako imata daljši dve 4 cm dolžine, naj imata krajši dve po 3 cm. Ali pa 8 cm in 6 cm; 12 cm in 9 cm in podobno razmerje. Torej naj ima tisti papir približno takole obliko:

Upogni zdaj četverkotnik čez sredo tako, da pride rob AC na rob BD . Tako dobiš nov polmanjši četverkotnik. Še tega prepogni tako, da bo prišel spet krajši rob na krajšega. Zdaj pa ta

drugi pripogljaj razgrni in položi četverkotnik predse tako, da bo zaprta stran obrnjena od tebe proč, odprta stran bo pa obrnjena proti tebi. Pred sabo imaš torej takle četverkotnik, prepognjen po sredi (črta GH .)

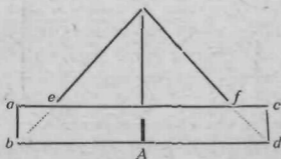
Položi zdaj rob EG na črto GH in rob GF tudi na črto GH . Nekaj četverkotnika ti še ostane. Ta rob BD zavihaj tako, da pride zgoraj ležeča polovica na zgornjo stran, spodaj ležeča

polovica pa na spodnjo stran novodobljene podobe, ali drugače povedano: zgornji in spodnji del preostalega četverkotnika zavihaj navzgor. Zdaj samo še podvihaj robove, ki molé čez konce; lahko tudi robove z nitjo prišiješ. Odpri odprtino spodaj, in papirnata čaka je gotova.

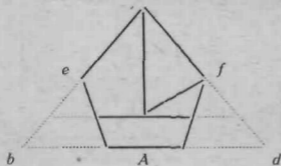
Približno jo vidiš pred sabo na sliki. Če hočeš, ji napraviš tudi »cof« iz drobno nastriženega papirja, okraši jo z različnimi okraski, in če jo pokriješ, boš tak junak, da te bodo vsi gledali.

Iz te čake narediš lahko tudi »škofovo kapo«. Čako imaš pred sabo. Odstriži ji male trikotnike *abe* in *cdf*! Privihani rob pri čaki zareži približno tako visoko, kakor vidiš na sredi pri črki *A*. Enako zareži tudi spodnji rob,

tudi spodnji rob, ravnotako v sredi čake. V zgornjo zarezo vtakni desni del čake *eb*, v spodnjo zarezo pa levi del (črta *d*) in »škofova kapa« je gotova.

Napravi dve škofovi kapi. Nato pa vzemi daljši kos precej dolgega močnega papirja. Dolg naj bo približno toliko, kakor je, dolg nov svinčnik ali peresnik, širok pa naj bo približno še enkrat toliko,

kakor je široka odprtina škofove kape. Ta papir upogni po dolgem čez sredo in potem na odprti strani sešij. Kd je sešit, ga vtakni v eno kapo in jo prišij zraven.

Drugo kapo pa porabiš za pokrov. Pred sabo imaš silno ceno napravo, kamor lahko shranjuješ peresnike in svinčnike. Včasih smo ji dejali »puščica«. Mislim, da ji danes še tudi tako pravite.

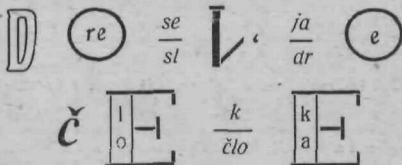
(Nadaljevanje.)

Kaj delate?

Prosim člane in članice Marijinih vrtcev ter Mlade junake: sporočite, kakó se kaj gibljete! Ste priredili zadnje čase káko predstavo, káko predavanje, pobožnost, kak izlet? Kaj nameravate za prihodnjo pomlad ali poletje? Sporočila pošljite na naslov: Gospod Bogomil, pošta Selca na Gorenjskem. Gospod, naš marljivi sotrudnik, Vam bo rad v »Angelčku« odgovoril. Pisma ali dopisnice frankirajte!

Rebus.

(Rešilce in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekem 14 dni po izidu lista — v prihodnji številki.)

J. E. B.:

Slovnična uganka.

Iz lastnih imen »Marjetica, Marjeta« naredite vprašalni stavek.

Rešitev rebusa v 1.—2. številki.

Kar Bog naredi, vse prav stori.

Rešitev naloge v 1.—2. številci:

Sara Gosa, Roza Munda, Liza Bona, Mari Bor, Mara Bu (Ton'), R za Nica, Vera Nda, Rozi Nanta, Kati Lina, Mina Ret, Mira Mar, Mili Jarda, Meri Nos, Rezi Ja, Dina Mit, Justi Nijan, Magda Lena, Emi Lija, Eva Rist, Draga Tuš, Klari Net, Ana Konda, Eva Ngelist, Ema Nuel, Kata Komba i. t. d.

Imena rešilcev.

Rebus v »Angelčku« št. 1.—2. so prav rešili: Šonc Rožica, Srebrnič Anica, Jager Kristina, Baldasin Slava, Schlosser Berta, Gobec Terezija, Flerin Teodora, Poderžaj Justina, Ozebek Terezija, Reberšak Antonija in Zofi, Rehar Marija, Emilija Vrčkovnik, *Krušič Helena, Narat Elza, Divjak Ivana, Tičar Zofija in Boris* v Celju; Varl Nadina, Verbic Pavel, Klanjšek Oskar, Ravnika Franč., Fr. Bizilj, Snaj Vincenc, Basaj Fr., Šilic Ivan, Poglačnik Boris, Črne Bogomir, Thaler Julij, Tepina Marijan, Milčinski Janvid, Žebre Demeter, Ivan Marinšek, Vladimir Frantar, Janez Hrovatin, Žarko Zajc, Anton Sintič, Rudolf Grošelj Stanislav Celič, Ostoj Stare, Sergij Mašera, Danijel Berlot, Franc Ljubič, Mate Mat'jan, Ivan Kosi, Milan Haffon, Dečman Tonček, Krevcl Leon, Boris Verbič, Stanko Natlačen, Niko Kavčič, Varl Miran, Dragi Verbič, vsi v Ljubljani; Črtomir, Bogomila in Darinka Zorec v Ljubljani; Antončič Janez v Starem trgu pri Ložu; Ciril in Franjo Sem v Ljubnem; Čeh Franc v Cočetincih v Slov. Gor.; Aleksič Filumena v Mariboru; Albina in Marija Mežnaršič v Novem mestu; Penko Ivan, Piffel Gustav, Kladnik Janez, Ponikvar Bogumil, Peterka France, Windschnurer, vsi v Kamniku; Fr. Mesarič, Lešje, Ptujška gora; Ladik Wisinger v Litiji; Anica Magolič v Ljubljani; Branko Mitzky v Varaždinu; Javornik Ivan, Simončič Ivan, Caserman Ivan, vsi iz št. Vida n. Lj.; Leopold Marinšek, Ivo Wendling, Joško Povšnar, Alojzij Štular, Slavko Ocvirk, Jožica Švalj, Slavka Duša, Julka Kotnik, Alojzija Windischer, Minka Krč, vsi v Kranju; Alojzij Trdina, Franc Demšar, Ančka, Francka in Brigita Demšar, Marija Benedičič, vsi v Martinj vrhu; Turšič Joško in Mimi, Lebez Mirko, vsi v Borovnici.

Nalogo v »Angelčku« št. 1.—2. so prav rešili: Pavel Verbic (Marija Nišče, Mili Jonar, Mara Buj, Vlada Rica), Hedica Turk (Meta Fora, Ada Mello, Anti Lopa), Milčinski Janvid (Klari Net, Mari Bor, Ana Konda, Lasta Vičar, Eva Ngelist), vsi v Ljubljani; Aleksič Filumena (Mari Bor); Alojzij Trdina, Franc Demšar itd (kakor zgoraj) v Martinj vrhu (Mira Mar, Juli Jan, Justi Nijan, Magda Lena, Eva Rist, Eli Gij, Draga Tuš), Ladik Wisinger v Litiji (Rozi Nante, Luci Fer, Mari Ana).